

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Стара Загора, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА К. ТЕЛБИЗОВА-
ЯНЧЕВА

Членове: НИКОЛАЙ ИЛ. УРУКОВ
АТАНАС Д. АТАНАСОВ

при участието на секретаря Тания Д. Кемерова Митева
като разглежда докладваното от ДАНИЕЛА К. ТЕЛБИЗОВА-ЯНЧЕВА
Въззивно гражданско дело № 20225500500800 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от Община С.З., чрез Д. В., като процесуален представител на Ж.Т. – Кмет на Община С.З. против решение № 889 от 24.10.2022 г., постановено по гр.дело № 1939/2022г. по описа на Районен съд – Стара Загора, с което се осъжда ОБЩИНА С.З., представлявана от Кмета Ж.В.Т., да заплати на Р. К. Д., сумата от 20 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди /болки и страдания/, ведно със законната лихва върху това обезщетение, считано от датата на увреждането - 21.01.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, и сумата от 530.97 лв. /петстотин и тридесет лева и 97 ст./, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди - разходи за закупените медицински консумативи и медикаменти и заплатени такси за болнично лечение и прегледи, ведно със законната лихва върху това обезщетение, считано от датата на подаване на исковата молба в съда 18.05.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, и двете претърпени в резултат на бездействието на Община С.З. да поддържа имотите общинска собственост безопасни за гражданите, в резултат на което Р. К. Д. е получила телесна повреда, настъпила вследствие на падане на 21.01.2022 г. на непочистен и заледен участък на алея в парк „А.“, в град С.З. и представляваща „счупване на латералния малеол на лява глезенна става“..

Въззивникът излага съображения, че първоинстанционното решение е неправилно, поради необоснованост и неправилно приложение на материалния закон. Счита, че изводите на съда не се обосновават и не намират опора в установеното по делото фактическо положение. Твърди, че по делото не били събрани доказателства за установяване на причинно-следствена връзка между описания инцидент от 21.01.2022г. и обективното състояние на въззиваемата, на което тя основава претенцията си, и конкретно противоправно поведение на Община С.З. или нейни служители. Не бил описан в исковата молба, нито се установил в хода на съдебното дирене пред първата инстанция механизма на настъпване на вредата, чиято обезвреда се търси. Съдебно-медицинската експертиза също не отговаряла на практика на този въпрос. Сочи, че видно от приетото по делото доказателство, въззиваемата е имала заболяване, което предполагало поне временни двигателни затруднения и ѝ е бил определен режим домашен – амбулаторен, който тя не е спазвала. Счита, че останало недоказано твърдението пред първата инстанция от разпитания свидетел, собственик на магазин в близост до парк „А.“, че разказът му се отнася за въззиваемата, тъй като той заявил, че в същия ден паднали няколко жени на същия участък. Въззивникът счита, че искът за обезщетение за имуществени вреди е неоснователен по размер. Твърди, че не били събрани доказателства, че сумите са платени от въззиваемата и медицинските услуги и медикаментите, които са били обект на продажбата са били използвани за нейното лечение. Неоснователен и недоказан бил и предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди за сумата от 20 000 лева за непозволено увреждане. Счита, че причинените вреди са в резултат от поведение на въззиваемата, а не на Община С.З. или на лица, на които тя е възложила работа. Моли съда да отмени първоинстанционното решение и да отхвърли предявеният против Община С.З. иск за заплащане на въззиваемата сумата от 20 000 лева - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане, както и за заплащане на лихва върху претендираното обезщетение и иск за 530, 92 лева - обезщетение за претърпени имуществени вреди от непозволено увреждане, както и за заплащане на лихва върху претендираното обезщетение. Претендира присъждане на разноски в размер на минималния определен в закона.

Въззиваемата Р. К. Д., чрез пълномощника си адв.М. С. от АК – Стара Загора, взема становище, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение е допустимо и правилно. Счита, че изложените в жалбата твърдения за необоснованост на фактическите установявания в обжалваното решение не намират опора в доказателствата по делото и обективно съдържащите се в тях данни. По същество не ставало ясно кои материално-правни норми са нарушени, а оплакванията на жалбоподателя преповтаряли възраженията му изложени в исковата молба. Намира, че единственото съдържащо се в жалбата оплакване, което не е било предмет на обсъждане и съответно – опровергано пред първоинстанционния

съд е заявеното с жалбата твърдение, че съдът не бил имал основание да приеме, че показанията на св.Т. – собственик на магазин в близост до парка, се отнасят именно за въззиваемата Д.. Моли съда да потвърди изцяло първоинстанционното решение, както и да присъди сторените съдебни и деловодни разноски.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на чл.271 ал.1 от ГПК, при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намери за установено следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 49 от ЗЗД.

Ищцата Р. К. Д. твърди в исковата си молба, че на 21.01.2022 г., в светлата част на деня, преминавала през парк „А.“, в град С.З.. При преминаването си по алеите на парка се подхлъзнала на непочистен залежен участък и паднала. След падането си усетила силна болка в левия крак. Опитала се да се изправи, но било невъзможно. Болката била много силна. Свидетел на подхлъзването и падането била В.С.А., която се притекла на помощ на ищцата. Помогнала ѝ да се изправи, след което ищцата се обадила на сина си, който се отзовал и я откарал с колата си в ЦСМП на „МБАЛ Тракия“ ЕООД. Свидетел на случилото се е бил и работещият наблизко Д.Я. Т., който споделил, че преди Д. други няколко човека са паднали поради подхлъзване на същата алея. След транспортирането ѝ в ЦСМП на „МБАЛ Тракия“ ЕООД били извършени преглед и рентгенография на левия крак. След прегледа била поставена диагнозата „лява-фрактура в дисталната част на фибулата“ /в последващите медицински документи диагнозата била посочена като „счупване на латералния малеол на лява глезенна става“, с код по Международната класификация на болестите - S82.4/ и след консултация с ортопед била направена гипсова имобилизация на левия крак за 45 дни. На ищцата били предписани и медикаменти за болката и терапия с Xarelto 10 mg. Закупени били предписаните медикаменти. За извършения преглед, рентгенография и гипсова имобилизация ищцата заплатила сумата от 120 лева.

След имобилизацията ищцата продължила да изпитва много силни болки в крака, без да може да го използва и да се предвижва самостоятелно. Жилището на ищцата се намирало на 4-ти последен етаж в сграда без асансьор. През целия период на имобилизацията за нея било на практика невъзможно да излезе от апартамента си. За да може да слезе по стълбите се налагало да ѝ бъде оказвана помощ от поне две лица. За периода на имобилизация, а и след него ищцата живеела затворена в жилището си, като е излизала само за да посещава лекар, ЛКК или ТЕЛК за преглед и издаване на болничен лист. На 31-ви януари след посещение при лекар, извършено с помощта на съпруга на пострадалата и единия от синовете ѝ, е сменен гипса, като за необходимите медицински изделия за смяната е заплатена сумата от 53,80 лева. Гипсовата имобилизация била премахната на 07.03.2022 година, като за процедурата била заплатена сумата от 20 лева. След премахването на

гипсовата имобилизация, по съвет на лекаря си, закупила ортеза-наглезенка за сумата от 34 лева. Наглезенката ищцата ползвала по необходимост за период около месец, като носенето ѝ създавало допълнителен дискомфорт и болка, поради причинявания от носенето отток в крака и съответно допълнителна болка. Прекарвала дните си, изпитвайки тежки физически болки, включително и при покой на крака, а също и емоционален дискомфорт от липсата на социални контакти и невъзможността да води нормален живот. Тъй като съпругът ѝ работел, а било невъзможно сама да напусне дома си, прекарвала много време сама въщи, което се отразило и на психическото ѝ състояние. Ежедневно изпитвала затруднения при придвижването си из дома си, била затруднена при извършване на елементарни ежедневни дейности, като поддържането на хигиената. Нуждата от чужда помощ за извършване на част от ежедневните дейности и за да напусне дома си предизвикали у ищцата чувство за малоценност и безпомощност. Първоначално се нуждаела от патерици, впоследствие от бастун, въпреки провеждането и на рехабилитационни и възстановителни процедури. Едва в последните 15-тина дни болката и затрудненията в движението са намалели до степен, позволяваща относително нормално придвижване без помощни средства, но така и не са отшумели напълно-продължава да изпитва болки и подвижността на ставата оставала ограничена, макар и в по-малка степен. Все още не можела да се придвижва с обичайната си бързина, както и не била в състояние да изкачва стълби, включително и тези до дома си, без да стъпва бавно и с двата крака на всяко стъпало и без да изпитва болка.

Твърди, че била в отпуск поради временна неработоспособност в следствие на претърпения инцидент за периода от 29.01.2022 година /за периода от 17.01.2022 г. до 28.01.2022 година ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност поради друго заболяване/ до 24.04.2022 година. За посочения период били издадени 4 болнични листа, като за издаването на всеки от тях ищцата била заплатила такса в размер на 20 лева. Дори след приключване на периода на временна неработоспособност, ищцата изпитвала болка в левия глезен и имала отток на левия крак, като и към настоящия момент не била възвърнала напълно нормалното движение на ставата. Все още изпитвала сериозни трудности при изкачването и слизането по стълбите на блока, за да се прибере в жилището си и за да отиде на работа.

Парк „А.“, град С.З. била публична собственост на Община С.З. /на основание чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗОС, във вр. с чл. 61, ал. 4 във вр. с ал.2 ЗУТ/. На общината било вменено задължение да управлява имотите и вещите - общинска собственост в интерес на населението, съобразно с разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин /чл.11, ал.1 от ЗОС/. Дължимата грижа изисквала изграждане, ремонт и поддържане в състояние, което да било безопасно за гражданите. От бездействието на Община С.З. да поддържа собствените ѝ обекти в състояние безопасно за гражданите, за ищцата били настъпили вредни последици, представляващи претърпени от нея имуществени вреди - заплатени суми за лекарства, прегледи и т.н. и

претърпени от нея болки и страдания вследствие на падането на 21.01.2022 година.

Моли съда да постанови решение, с което да осъди Община С.З., Булстат: ***, с адрес: гр. С.З., ***, представлявана от кмета: Ж.В.Т. да заплати на Р. К. Д., ЕГН: ***** сумата общо в размер на 20 530,97 лева /двадесет хиляди петстотин и тридесет лева и деветдесет и седем стотинки/, в това число: сумата от 530,97 лева представляваща претърпени от ищцата имуществени вреди /съгласно опис приложение 1/ и сумата от 20000 лева представляващи обезщетение за неимуществени вреди и двете претърпени в резултат на бездействието на ответника да поддържа имотите общинска собственост безопасни за гражданите, в резултат на което ищцата била получила телесна повреда, настъпила вследствие на падане на 21.01.2022 г. на непочистен и заледен участък на алея в парк „А.“, в град С.З. и представляваща „счупване на латералния малеол на лява глезенна става“.

Моли съда да осъди ответника да заплати на ищцата и законна лихва: за сумата представляваща претърпени имуществени вреди - от датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане; за сумата представляваща обезщетение за неимуществени вреди - за периода от датата на настъпване на увреждането 21.01.2022 година до окончателното ѝ изплащане.

Моли съда да осъди ответника Община С.З., Булстат: *** да заплати в полза на ищеца и сторените в настоящото производство разноски.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който считат исковата молба на Р. К. Д. за неоснователна и моли съда да остави предявените искове без уважение, като неоснователни, както по основание, така и по размер. Ищецът не сочил и не представял доказателства за установяване на причинно следствена връзка между описания инцидент от 21.01.2022 г., без при това да посочва в коя част на деня се е случил инцидента, и обективното състояние на ищцата, на което тя основава претенцията си и конкретно противоправно поведение на Община С.З. или нейни служители. Сочат, че няма причинно следствена връзка между падането, претърпените от ищцата вреди и поведение на лица, на които общината била възложила работа. От друга страна за причина за инцидента се сочил заледен участък от алея в парк „А.“, в гр. С.З.. При справка за публикувани данни за метеорологичната обстановка в гр. С.З. на 21.01.2022 г. се установило, че за този ден температурите са били в интервала от -1 до 5 градуса, при което вероятността за наличие на заледени участъци през светлата част на денонощието била несъществена.

Не бил описан механизма на настъпване на вредата, чиято обезвреда се търси.

Сочат, че ищцата твърди, че към 21 януари 2022 г. е била в отпуск по болест, без да сочи заболяването, за което и е бил даден болничен и режима, който и е бил определен. В този смисъл считат, че е налице съпричиняване на вредите. Доколкото ищцата не сочила доказателства за състоянието си преди

инцидента и назначения и болничен режим, който било следвало да спазва, а това били факти и обстоятелства от значение за установяване на вината за причиняване на вредите, то следвало да бъдат включени в предмета на доказване по делото и да бъдат събрани съответните доказателства.

Твърдят, че представените към молбата 11 бр. касови бележки на обща стойност 530,97 лв. и описани в справка от процесуалния представител на ищцата, не били писмени доказателства, които били относими към спора и не следвало да бъдат приемани като доказателства по делото. Справката също била частен документ на ищеца и следвало да бъде изключен от доказателствата по делото. Същите съставлявали доказателство относно вида и размера на евентуални имуществени вреди, претърпени от ищцата, доколкото нямало основание да се приеме, че сумите били платени от ищцата и медицинските услуги и медикаментите, които са били обект на продажбата са били използвани за нейното лечение.

Считат, че противоречиво и неясно било и описанието на състоянието на ищцата през времето непосредствено след инцидента. Твърди се, че получила силна болка и отток, като от обективна страна било налице счупване на крайника в областта на глезенната става и в същото време, тя успяла да се движи. В сочената като доказателство епикриза било отбелязано, че ищцата била с невъзможност за ходене и била поставена диагноза фрактура. Не се сочили доказателства ищцата да е била приета по спешност, съответно доказателства за преглед в Спешното отделение, както се твърждало в исковата молба. Твърдят, че не е налице причинно следствена връзка между поведение на Община С.З. или лица, на които тя била възложила работа и инцидента претърпян от ищцата и съответно претърпените вреди, искането за чиято обезвреда е предмет на исковата претенция. Не е налице състав на непозволено увреждане от страна на ответника по делото. Заявяват, че искът за обезщетение за имуществени вреди бил неоснователен по размер. За сумите в общ размер на 530, 97 лв., заплащането, на които се определяли като вреда, не се сочили доказателства, че били заплатени от ищцата Р. К. Д.. Не била настъпила вреда пряко за ищцата. Представени били касови бележки за консумативи и препарати, като не били налице информация и доказателства за предназначението и основанието, за което били закупени и използвани. На обезщетяване подлежали преките и непосредствени вреди. За сумите нямало доказателства, че били платени от ищцата, т. е. нямало доказателства, че същите могат да бъдат определени като имуществена вреда за ищцата, като и на това основание следва да бъде отхвърлено искането ѝ за обезщетение за имуществени вреди за този размер.

Неоснователен и недоказан бил и предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди за сумата от 20 000 лева за непозволено увреждане. Причинените вреди били в резултат от поведение на ищцата, а не на Община С.З. или лица, на които тя била възложила работа.

Молят съда да отхвърли като неоснователни и недоказани предявеният против Община С.З. иск заплащане на ищеца на 20 000 лева - обезщетение за

претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане, както и за заплащане на лихва върху претендираното обезщетение и иск за 530,92 лева - обезщетение за претърпени имуществени вреди от непозволено увреждане, както и за заплащане на лихва върху претендираното обезщетение. Претендират за разносните по делото.

По делото е установено, че на 21.01.2022 година при придвижване по заледена и непочистена алея в Парк „А.“, ищцата Р. К. Д. се е подхлъзнала на леда, паднала е, и е получила телесна повреда представляваща „счупване на латералния малеол на лява глезенна става, имобилизирана с гипсов ботуш“, което е видно от представения по делото протокол на медицинска комисия.

За изясняване на обстоятелствата по делото са допуснати и събрани гласни доказателства. От показанията на свидетеля Д.Я. Т. се установява, че било доста влажно и студено и преди ищцата поне още 4-5 човека са паднали поради подхлъзване на същия участък, но бързо са се изправяли. Според св. Т., ищцата, която не познава лично, не могла да се изправи и тръгнал да ѝ помогне. На помощ се притекла и една жена, която чисти улиците, но не могла сама да изправи падналата, направили го заедно. Самият Т. се придвижвал трудно, защото цялата алея била заледена. Било около 9 ч. сутринта, било доста влажно и пред магазина, в който работи, също било доста заледено. Жената изпитвала доста силни болки, много трудно я вдигнали, защото цялата алея била заледена и трудно се движел и той. Свидетелят Т. споделя, че той също щял да падне. Навсякъде имало лед. Оставили пострадалата на пейка, за да изчака сина си. Много я болял кракът.

Видно от приетия като доказателство по делото Лист за преглед на пациент №000363/21.01.2022 г., издаден от Център за спешна медицинска помощ при „МБАЛ ТРАКИЯ“ ЕООД, прегледът на ищцата, извършен непосредствено след инцидента, е приключил и листът е издаден в 10.26 часа. Тези данни сочат, че инцидентът е настъпил рано сутринта, когато дневните температури са в долните си граници. В този смисъл възражението на ответника, основаващо се на данни за измерени температури според представено извлечение от интернет сайт, не опровергава показанията на свидетеля Т., според които алеята е била заледена. Дори да са били измерени температури от -1 до 5 градуса през деня на 21.01.2022 г. такива дневни температури не изключват възможността да са налични сериозни залежавания като резултат от влагата и температурите в предходен период от време, които трудно биха се разтопили при - 1 градуса без да бъдат почистени. Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля Т., които са последователни и логични, от които е видно, че сутринта на 21.01.2022 г. въпросният участък от алеята в парк „А.“ е бил непочистен и заледен, като придвижването по него е било изключително трудно. Обстоятелството, че освен ищцата, на същото място са паднали поради подхлъзване и други преминаващи оттам пешеходци, дава основание да се направи извода, че не е вероятно здравословното състояние на Р. Д. да е допринесло по някакъв начин за настъпилото произшествие. Действително, ищцата е била в отпуск по болест,

но от това не следва, че същата е паднала на заледения участък поради наличие на друг здравословен проблем. В този смисъл съдът намира, че не е налице съпричиняване на вредите от страна на ищцата /свидетелят М.Д.: „Когато се случи инцидентът, на 21.01.2022 г., тя беше в болнични заради дископатия, болки в кръста, но нямаше проблеми с предвижването. Беше в болнични, защото като се натовари с работата я боли кръста... “/.

От показанията на разпитаните по делото свидетели М.К.Д. и Н.С.П. се установява, че в резултат на увреждането, ищцата е претърпяла значителни болки, страдания и неудобства, а качеството ѝ на живот се е влошило за продължителен период от време. След имобилизацията тя продължила да изпитва много силни болки в крака, без да може да го използва и да се придвижва самостоятелно. Не можела да излиза от апартамента си, който се намира на последния етаж в сграда без асансьор. Била е затруднена при придвижването си из дома си, както и не е била в състояние да извършва самостоятелно елементарни ежедневни дейности. За нея са полагали грижи съпругът ѝ - св. Д., а в негово отсъствие - съседката - св. П.. Дори и след премахване на гипсовата имобилизация, ищцата продължила да изпитва дискомфорт и болка, включително и при покой на крака. Фактът, че е носила ортеза - наглезенка за период около месец и е имала нужда от патерици, за да се придвижва, а в последствие и от бастун, свидетелстват, че възстановителните процеси са протекли бавно и болезнено за ищцата. От приетите по делото доказателства се установи, че процесът на лечение е коствал и значителни средства на Р. Д.. Освен физически страдания, тя е изпитвала и емоционален дискомфорт от липсата на социални контакти, и невъзможността да води нормален живот. В продължение на 45 дни е била в гипс, а след това 4-5 месеца с бастун. На ръце са я сваляли по стълбите, тъй като сградата в която живее е на 5-я етаж, а няма асансьор.

Съдът възприема показанията на разпитаните свидетели относно посочените обстоятелства, тъй като са непротиворечиви и отразяват преки впечатления.

По делото е назначена и изслушана съдебно-медицинска експертиза, чието заключение съдът възприема като компетентно и добросъвестно изготвено. Вещото лице сочи, че счупването отговаря да е получено по начина, който се твърди с исковата молба и се установи от показанията на свидетелите - при подхлъзване и падане на непочистен и заледен участък от алея в парк „А.“, който е публична собственост на Община С.З.. Експертизата потвърждава периодите на обездвижване и възстановяване, като сочи че 3-4 месеца е обичайният възстановителен период, през който неминуемо е влошено качеството на живот. Самостоятелна походка по време на имобилизацията не е възможна, и след това също - само с помощно средство. Според заключението на вещото лице д-р Е.Б. и обясненията му в съдебно заседание, лекарствата, които се били изписани съгласно доказателствата по делото и медицинските процедури, са във връзка с причинената травма. Стойността им е съгласно описа - Приложение № 3 към исковата молба.

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди противоправни действия. Тази отговорност възниква когато има вреди, тези вреди са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил някаква работа, вредите са причинени при или по повод изпълнение на работата. Тоест отговорността по чл. 49 ЗЗД е налице винаги когато вредите са резултат на виновно поведение на лицето, на което е възложено извършването на определена работа.

Съдът намира за безспорно установено, че на Общината е вменено задължение да управлява имотите и вещите - общинска собственост в интерес на населението, съобразно с разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин /чл.11, ал.1 от ЗОС/. Съгласно чл. 10 от ЗОС в структурата на общинската администрация и администрацията на района се създават звена за изпълнение на функциите и задачите по този закон. Според чл. 3 ал.1 т. 3 от Наредбата за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на Община С.З., Кметът на Община С.З. отговаря за почистването на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване. Съгласно чл. 6 от същата Наредба, Кметът осъществява дейностите по наредбата самостоятелно или като ги възлага на други лица. В настоящия случай, ответникът не е представил по делото доказателства дали почистването на парк „А.“ се осъществява от звено от общинската администрация или е възложено по договор на трето лице, но липсата на такива конкретни данни е без правно значение, тъй като и в двата случая задълженото по закон лице, което носи отговорност за неизвършената или лошо извършена работа по почистване и обезопасяване на парковата алея остава на Община С.З.. Последната отговаря за осигуряване поддръжката на парковете алеи в състояние, годно за ползване по предназначение и безопасно за гражданите. В резултат от неизпълнение на задължението на ответника да осигури своевременно почистване, за ищцата са настъпили вредни последици, представляващи претърпени от нея неимуществени вреди, както и имуществени вреди, изразяващи се в направените разходи за лечение - заплатени суми за лекарства, прегледи и медицински процедури, съгласно опис на претърпените имуществени вреди, представен с исковата молба.

Съдът намира за неоснователно възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, тъй като същото не е доказано по категоричен начин в хода на съдебното дирене. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалата, с които тя обективно е способствала за вредоносния резултат, като е създавала условия или е улеснила неговото настъпване. По делото не са представени доказателства, че поведението на ищцата допринася за настъпването на вредите по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, както и не е установена причинна връзка между такова евентуално поведение и настъпилия вредоносен резултат. Релевантен за съпричиняването е само онзи конкретно установен принос, без който не би се стигнало до увреждането, но такъв не е доказан от Община-С.З.. Видно от

обясненията на в.л. д-р Б., дадени в съдебно заседание, заболяването на ищцата, поради което същата е била в болнични по време на инцидента, би дало отражение променяйки биомеханиката на движенията ѝ, само ако към момента на счупването тя е имала криза, за каквато по делото няма данни или доказателства.

От изискания от ТП на НОИ Стара Загора и приложен по делото болничен лист № Е20212173551 се установява единствено фактът, че по време на инцидента - 21.01.2021 г., ищцата Д. е била в отпуск поради временна неработоспособност заради заболяване. Видно от същия, предписаният ѝ режим на лечение е „Домашен-амбулаторен“, което не означава, че ищцата е била ограничена, поради здравословното си състояние, в правото си да се придвижва.

При определянето на размера на обезщетението за причинените на ищцата неимуществени вреди, съдът следва да прецени характера и степента на увреждането, начина на настъпването, обстоятелствата при които е станало, евентуално допълнително влошаване състоянието на здравето/каквото в случая не е налице/, причинените физически и морални болки и страдания, техните степен, интензитет, продължителност, прогнозите за в бъдеще, икономическото състояние в страната към момента на увреждането и др.

Предвид гореизложеното като се вземе предвид фактът, че ищцата /към момента на инцидента е на 61 години/ е в трудоспособна възраст и работи, въззивният съд намира, че справедливо обезщетение за причинените ѝ вследствие на процесния инцидент неимуществени вреди е сумата от 20000 лв., поради което предявения иск следва да бъде уважен изцяло.

Относно предявеният иск за имуществени вреди, съдът намира същият за основателен и доказан до размера на претендираните 530.97 лв., съгласно представения по делото опис на претърпените имуществени вреди, представен с исковата молба. В с.з. вещото лице д-р Б. сочи, че изписаните на ищцата лекарства и медицински процедури са във връзка с причинената травма.

По отношение на акцесорните иски по чл. 86 ЗЗД, съдът намира, че по отношение на претенцията за заплащане на законна лихва върху присъденото обезщетение за неимуществени вреди, същата следва да се присъди от датата на увреждането 21.01.2022 г. до окончателното изплащане на сумата. В решение № 1048 от 18.07.2001 г. на ВКС по гр. д. № 1022/2000 г., IV г. о. е посочено, че "лихвите върху обезщетението за непозволено увреждане са компенсаторни, а не мораторни; те се дължат от деня на събитието, като определянето на този момент е задължение на съда. Ищецът по иск за вреди от непозволено увреждане има право да претендира лихви от деня на увреждането, откогато вземането му е станало изискуемо. Досежно размера на дължимата лихва, която макар и компенсаторна, е законна, съдът счита, че тя не следва да се присъжда в определен размер, тъй като задължение на съда е по посочи началния момент на тази лихва, а размерът ѝ се изчислява в

изпълнителния процес в зависимост от момента на плащане на главното задължение. " По отношение лихвата върху присъденото обезщетение за имуществени вреди, същата е основателна, начиная от датата на подаване на исковата молба в съда 18.05.2022 г., така както е поискана и в исковата молба.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно.

Предвид гореизложените съображения въззивният съд намира, че решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. При постановяването му не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закони, изводите съответстват на събраните по делото доказателства.

С оглед изхода на делото – неоснователност на въззивната жалба, следва въззивникът да бъде осъден да заплати на въззиваемата направените разноски в настоящото производство, които са в размер на 1400лв., съгласно представените доказателства по делото, представляващи адвокатски хонорар за въззивната инстанция. Въззивникът е направил своевременно възражение за прекомерност на разноските, поради което същото следва да бъде разгледано. Съгласно разпоредбата на чл.7 ал.2 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела с определен интерес, както е в настоящия случай възнаграждението се определя по т. 3, което е 1300лв. плюс 9% за горницата над 10 000 лв. Материалния интерес по настоящото дело е в размер на 20 530.97 лв., поради което минималното адвокатско възнаграждение се определя в размер на 2247.78 лв. Следователно посоченото от пълномощника на въззиваемата възнаграждение в размер на 1400лв. не надвишава размерите, определени в горепосочената Наредба, поради което въззивният съд намира, че следва да ѝ бъде присъдено в пълен размер.

Водим от горните мотиви, Старозагорския Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 889 от 24.10.2022 г., постановено по гр.дело № 1939/2022г. по описа на Районен съд – Стара Загора.

ОСЪЖДА Община С.З., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С.З., ***, представлявана от Кмета Ж.В.Т., да заплати на Р. К. Д., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С.З., ***, сумата от 1400 лв. /хиляда и четиристотин лева/, представляваща направените разноски пред въззивната инстанция – адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ при наличието на касационните

основания по чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____